

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ (ΥΙΟΥ)

ΜΙΑ ΦΤΩΧΗ ΚΑΙ ΨΥΧΗ!..

(Διάκοσμος: Μία φτωχική καμαρούλα, που δσράρτει απ' την καθαριότητα, στο πέμπτο πάτωμα ενός φτωχού σπιτιού, μιάς λαικής συνοικίας.)

EKEINH: (Μαδιστρα είκσι χρονών, με μαδρα άφθονα μαλλιά, λαμπρά μάτια και όγχρό, γλυκάντατο πρόσωπο, κάθεται και διαβάει ένα βιβλίο...)
EKEINH: (Τριαντάρης, πλουσιώτατος, άριστο-κράτης, ντυμένος τού κοινού.)
ΛΟΥ-Ι-ΖΑ.—Άκούω να χτυπά το κουνούδι... Αύτος θάνα! Τι χα-ρό, τι χαρά!.. (Διακόπτεi τού διάδομα.)
ΛΙΟΝΕΑ (μπαινοντας).—Καλιμέρα, αγαπητή μου, Σου έλγα ή-ποσθεή πώς θαχρώμον και έννοω να τηρώ τις ήποσθεσεις μου...
ΛΟΥ-Ι-ΖΑ.—Και νάξερεις πώς σέ περιεμένα... Έλα, φίλησ' μου τώρα τού χέρι...
ΛΙΟΝΕΑ.—Στό χέρι φίλων τής μαρζαρίας. Έσένα θά σέ φίλησω έδω, στό στόμα...
ΛΟΥ-Ι-ΖΑ.—Άρξει, άρξει... Ή Θεέ μου!... Ή Λιονέλ στό πέμ-πο πάτωμα!... Νά τού πιστέψω;...
ΛΙΟΝΕΑ.—Άκού με βλέπει;...
ΛΟΥ-Ι-ΖΑ.—Λοιπόν τώρα πρέπει να φάω. Έπειτα τα λέμε καλύτερα...
ΛΙΟΝΕΑ.—Έγώ δεν ήρθα έδω για να φάω. Ήρθα για να σ' εγχαριστήσω...
ΛΟΥ-Ι-ΖΑ.—Άχ, είνε αλήθεια πώς μ' αγαπάς; Είνε αλήθεια πώς αγαπάς ένα κορίτσι που δεν έχει να σου δώσει τίποτε άλλο άπ' την καρδιά του;...
ΛΙΟΝΕΑ.—Τό θεορό περίττω να σου όρμιστώ...
ΛΟΥ-Ι-ΖΑ.—Θυμάσαι πότε συναντηθήκαμε για πρώτη φορά; Γύ-ριζα, θυμάμαι, κοιρασιάειν εκείνο τού βράδι άπ' τη δουκεία μου κ' έι-χα καθήσει σ' έναν πάγκο τής δειντροστοχίας... Πέρασες και με κέ-σαν με την καρδιά τους, κοινολογούσαν έπειτα παντού τού νόστιμο άνέκδοτο.

Πολλά χρόνια μετά την διάλυση τής Έθνοφυλακής, οι τελευταίοι έθνοφύλακες, φορούντες τη σταλή τους, φρονούσαν στις ήμέρες των έλλογων ή ποίους διαχωδών τότε τρεις μέρες— τή έλλογική τμή-ματα.— Ένας άπ' αυτούς ήταν και ό θυμωσάφος εκείνος Τέλης Πετσάλης με τις τεράστιες μοντάζες και τη λεβέντινη κορμοστασιά.

Από τής έθνοφυλακής άλλων κρατών αξιοσημείωτη είνε ή αναταθεία κατά τη Γαλλική Έπανάσταση στό 1789, στό Παρίσι, με όργανότη της τού διάδομο Λα-φαγιέτ. Στά 1790 έπεξετάθη σέ όλη τη Γαλλία. Στά 1814 ή Γαλλική Έθνοφυλακή έλαβε μέρος στην από-κρουση τής εισβολής έχθροικών στρατευμάτων στη Γαλ-λία. Έπι Βουρβόνων όμως έχασε τού δικαίωμα να έλ-κίχην τους άξιοματιούς της. Κατηργήθη στό 1872. Ή δισή μας Έθνοφυλακή καθρηγήθη στό 1879, όταν φερωσώτικε ή γενική στρατολογία.
Στην Άγγλία, την εποχή τού ό Μέγας Ναπολέον έφοβόριε να κινή απόδασα, ό Άγγλοι πολιτικά άγα-νούθσαν σέ φανατικούς έθνοφύλακες. Κατά τόν πε-λευταίο πόλεμο, τόν Παγκόσμιο, μερικά σώματα τού έσωτερικού, που ελχαν έδελοντάς ή άνδρες άνικάνους για στρατιωτική ύπηρεσία, άπέτελεσαν ένα είδος Έθ-νοφυλακής. Έπίσης στην Άγγλία, κατά τη μεγάλη άπεργία τού 1921, ό πολιτικά, που άνέλεβαν να τηρή-σουν την τάξη, όνομαστράκαν έθνοφύλακες.

Ήδ πιο μοντέρνο παράδειγμα έθνοφυλακής είνε όι φασίστες τού κ. Μουσσολίνι, όι περιφάνιο με λ α ο ο - χ ή τ ο ν ε ς. Ήργανώθησαν στας άρχας τού 1924, έδδάσαν και κατέλεβαν την Ρώμη, δηλ. την έξουσία, κ' έπειτα με Β. Διάταγμα τής 1ης Ήστωβόριου 1924 άπέτέλεσαν μέρος τού Ήταλικού στρατού.

ταξες... Ή καρδιά μου πήγε να πετάξη...
Άνατοξούθρα στο βλέμμα σου... Ή ήρος τότε από έναν άνδραπόλη ένα μάστο λο-υλούθια, γήρισεσ πίσω, που τάφριξεσ μ' ένα χαμόγελο κ' έφωγες...

ΛΙΟΝΕΑ.—Την άλλη μέρα...
ΛΟΥ-Ι-ΖΑ.—Την άλλη μέρα συναντη-θήκαμε στό ίδιο μέρος και πίσωμεσ κοι-δέντα... Αυτό έγινε πολλές βραδιές... Κι' από τότε σ' αγαπώ σαν τριλή...
ΛΙΟΝΕΑ.—Λοιπάσι γι' αυτό;...
ΛΟΥ-Ι-ΖΑ.—Όχι, ποτέ! Μη με στενο-χωρήσεις όμως, μή με λυτήσης ποτέ. Μου φαίνεται ότι δεν θά μωρσώσω ν' άνθξσω ούτε ένα λεπτό σ' έναν τέτοιο πόνο.

ΛΙΟΝΕΑ.—Άρχισες πάλι τις αίσθη-ματολογίες. Πρέπει να παραδεχτής όμως ότι σ' αυτό τού πάθος σου ήπάχει και λίγη ματαωδοξία. Δεν είνε μαρό νάχης φίλο ένα μαρζαριο, ενώ ή φίλενάδες σου έχον εμπροσοπαλλήλους...

ΛΟΥ-Ι-ΖΑ.—Ποτέ δεν τού σφειθρα αυτό. Σ' αγαπώ γιατί είσαι σέ, κ' ήδ για τόν τίτλο και τού πλούτη σου... (Δακρύνει.)
ΛΙΟΝΕΑ.—Μην τού παίρνεις τού πράγμα τραγικά... Έτσι σου τού ήτα...

ΛΟΥ-Ι-ΖΑ.—Σέ συγχωρώ, γιατί δεν μ' έμαδες ακόμα καλά. Αυτό μονάχα σου λέω. Μόλις πάγης να μ' αγαπάς, θά πεθάνω!...
ΛΙΟΝΕΑ.—Αούτσα μου, φαίνεται πώς διαβάεις πολύ διάφορα ρομαντικά μυθιστορήματα, παιδί μου... Αύτά συνήθως λέγονται, αλλά δεν γίνονται...

ΛΟΥ-Ι-ΖΑ.—Αυτό ίσως να συμβαίνει με τις άλλες. Έγώ όμως δεν θά μωρσώσω ν' άνθξω. Έχω μια άσθενεια τής καρδιάς, που με βισανξεί από χρόνια τώρα. Μία μεγάλη συγκαίνση άρχει να με σκο-τώση. Μου τάζει πει να ή γιαντός. Όταν λοιπόν με βαρεθής, έχεις τού μέσον να με στείλης στόν άλλο κόσμο...

ΛΙΟΝΕΑ. (μωρσάξει). Ή...
ΛΟΥ-Ι-ΖΑ.—Δεν με πιστεύεις;
ΛΙΟΝΕΑ.—Όχι δά, σέ πιστεύω. Αλήθεια, ξέρεις γιατί ήρθα άπόρη δώ;

ΛΟΥ-Ι-ΖΑ.—Γιά να μ' εγχαριστήσης... Έτσι δεν είπες στην αρχή;
ΛΙΟΝΕΑ.—Δεν είν' αυτό μονάχα. Έχω να σου αναγγείλω κάτι διασάροστο...

ΛΟΥ-Ι-ΖΑ.—Ή Θεέ μου! Μήπως δεν μ' αγαπάς πια; Μήπως πρόκειται να μ' αφήρης;
ΛΙΟΝΕΑ.—Και να και όχι! Άκουσε έδω, μικρούτσα μου. Δεν μπορώ να είπα πώς δεν σ' αγαπώ πια... Ξέρεις όμως ότι σ' αυτόν τόν κόσμο δεν μπορεί κανείς να διασωδέξην όλοένα...

ΛΟΥ-Ι-ΖΑ.—Νά διασωδέξην!...
ΛΙΟΝΕΑ.—Ναι... Γιατί έχει κανένας, βλέπεις και σοβαρότερες ύποχρεώσεις... Νά λοιπόν όσον ίσως πρόκειται... Αποράπασα να παντρευτώ.

ΛΟΥ-Ι-ΖΑ.—Νά παντρευτής;... Άδύνατον!... Τό λές για να με δικαιώσης. Δεν είν' αλήθεια, έ;...
ΛΙΟΝΕΑ.—Όχι, είν' αλήθεια!
ΛΟΥ-Ι-ΖΑ.—Αλήθεια!... Αλήθεια!... Και πότε παντρεύεται;

ΛΙΟΝΕΑ.—Την έχρομένη Δευτέρα.
ΛΟΥ-Ι-ΖΑ.—Τη Δευτέρα; Τότε... θά ήρσινα άραβωσάμενος.
ΛΙΟΝΕΑ.—Έννοείται...
ΛΟΥ-Ι-ΖΑ.—Από πότε;
ΛΙΟΝΕΑ.—Μία δβουάδα πριν να γιωριστοίμε.

ΛΟΥ-Ι-ΖΑ.—Ά, Λιονέλ!... Λιονέλ!... Με σκότω-σεσ!...
(Άναστεινάεισ βαθύτατα. Με ένα κίνημα άπελλι-σίας πιάνει τού κεφάλι της και πέφτει κατάχλομη στό κρεβάτι της.)

ΛΙΟΝΕΑ. (Την κοιτάζει κατάπληκτος και βλέπει έξαρνα μια κηλίδα αίματος στην άκρη τών χειλιών της).—Αούτσα!... Αούτσα μου!... Τι έπαδες, παιδί μου;

ΛΟΥ-Ι-ΖΑ.— Σου τού ελχα πει πώς σ' αγαπώ πολύ, τώρα πολύ... Γιατί μου τόκωνες αυτό;... Γιατί;... Για-τί να σπάσης τη φτωχή μου καρδιά;... (Με άσθε-νέστερη φωνή). Έλα, δός μου τού χέρι σου να σ' άπο-χωρητίσω... Ήλγαναι τώρα... Ήσπου να φτάσης κάτω, θάχη τελειώσεις ή ιστορία...

ΛΙΟΝΕΑ, (έντρομος, άλλ' όχι συγκινημένος).— Μά τι θέλεις να πής; Τι σου συμβαίνει, Λουίτσα;... Λουίτσα!...

ΛΟΥ-Ι-ΖΑ.—Τίποτα... (Κλείνει τα μάτια της).— Μία φτωχή νηχτή πεθάνει... Χαίρε, Λιονέλ!... Μ' έ-σκότωσεσ!... Σκότωσεσ την αγάπη μου!... Χαίρε για πάντα!... (Τά χέρια της πέφτουν κάτω άνονα. Ή φωνή της σβήνει... Σξύνει τού φώς τών ώρειών της ματιών... Πεινάει...)

ΛΙΟΝΕΑ.—Λουίτσα!...
(Μά ή Λουίτσα δεν άπαντά. Είνε πεινρή, ένα πτώμα χωρίς πνοι. Έξω βρέχει. Ή σταγόνες τής βροχής χτυπάν στό τζάμι δελά, αιγαλά, λυπημένα, σαν δάκρυα ενός μεγάλου πόνου...)

ΛΟΥ-Ι-ΖΑ.—Μόλις πάγης να μ' αγαπάς θά πεθάνω!...